

per **Miquel Gené**

Richard Strauss va crear el germen de les *Metamorfosis* a l'octubre de 1943 com a resposta emocional a la destrucció del Teatre de l'Òpera de Munic, «la catàstrofe més gran de la meua vida». L'obra fou completada entre el març i l'abril de 1945 sota la impressió d'una altra destrucció, la produïda pel bombardeig de Dresden. No és estrany, doncs, que molts la considerin un rèquiem per la civilització alemanya. D'una força dramàtica captivadora, les *Metamorfosis* estan concebudes com un gran *Adagio* amb una secció central contrastant. Les cites que Strauss fa a la marxa fúnebre de la simfonia "Heroica" de Beethoven i al tema del lament del rei Marc del *Tristany i Isolda* reforcen el caràcter elegíac de la composició, alhora que connecten les idees de tradició i destrucció amb què Strauss hagué de conèixer els darrers anys de la seva vida.

Un altre tipus d'homenatge, en aquest cas «amb afecte i admiració» cap al seu mestre, es troba en l'origen de les *Variacions sobre un tema de Frank Bridge*, op. 10, de Benjamin Britten. Les *Variacions* van suposar el primer reconeixement internacional per a Britten en la seva estrena al Festival de Salzburg l'any 1937. La composició pren com a punt de partida una melancòlica melodia en forma de vals extreta dels *Tres idil·lis* per a quartet de corda de Bridge, a partir de la qual Britten retrata les diferents facetes del seu mestre: la integritat, a l'*Adagio*; l'energia, a la *Marxa*; l'encant, a la *Romança*; l'enginy, a l'*Ària italiana*; l'humor, a la *Bourrée*; la tradició, al *Vals vienès*; l'entusiasme, al *Moto perpetuo*; la vitalitat, a la *Marxa fúnebre*; la reverència, al *Chant* i la seva habilitat, a la *Fuga*. L'obra resultant mescla diferents estils amb el particular món harmònic de Britten.

Piotr Ílitx Txaikovski, per la seva banda, va prendre com a model la *Petita serenata nocturna* de Mozart per compondre el 1880 la *Serenata en Do major*, op. 48. Obra de referència del repertori per a orquestra de corda, els seus quatre moviments mostren algunes de les característiques essencials del compositor rus, com ara la recurrència temàtica i una profunda melangia. La introducció de la *Sonatina*, un coral dens i introspectiu, reapareix per sorpresa al final d'aquest moviment i el revesteix de transcendència. El *Vals*, ple de girs harmònics i rítmics inesperats, dona el contrapunt necessari a la lírica *Elegia*. En el *Finale*, basat en dues melodies folklòriques russes de caràcter contrastat, la reparició del coral inicial serveix per lligar temàticament l'obra i sumir-la en una profunda malenconia.

MÚSICA DE CAMBRA

21 de novembre

LARS VOGT VARIACIONS GOLDBERG

Lars Vogt piano

Lars Vogt, un dels pianistes amb més talent i projecció del panorama internacional, us convida a un concert amb dues obres imprescindibles del repertori per a teclat: les famoses *Variacions Goldberg* de Johann Sebastian Bach, plenes d'emocions i sentiments, i els quatre deliciosos *Impromptus* de Franz Schubert.

L'AUDITORI
auditori.cat

MÚSICA DE CAMBRA

2018_2019

ORQUESTRA DA CAMERA: SERENATA DE TXAIKOVSKI

10 D'OCTUBRE
DE 2018

SALA 2 ORIOL MARTORELL

L'AUDITORI
auditori.cat

**ORQUESTRA DA CAMERA:
SERENATA DE TXAIKOVSKI**

OCTUBRE 2018

Dimecres 10 a les 20 h

Orquestra Da Camera
Antje Weithaas concertino-directora

1	RICHARD STRAUSS
Munic 1864 - Garmisch-Partenkirchen 1949
<i>Metamorphosen</i> , TrV 290, AV 142 (1945)
Adaptació per a septet de corda realitzada per Rudolf Leopold	27'
2	BENJAMIN BRITTEN
Lowestoft 1913 - Aldeburgh 1976
<i>Variacions sobre un tema de Frank Bridge</i> , op. 10 (1937) Introduction and Theme Adagio March Romance Aria Italiana Bourrée classique Wiener Waltzer Moto perpetuo Funeral March Chant Fugue and Finale	27'

PAUSA 15'

3	PIOTR ÍLITX TXAIKOVSKI
Votkensk, Rússia 1840 - Sant Petersburg 1893
<i>Serenata per a orquestra de corda en Do major</i> , op. 48 (1880) <ul style="list-style-type: none"> Pezzo in forma di sonatina. Andante non troppo - Allegro moderato Valse. Moderato. Tempo di valse Élegie. Larghetto elegiaco Finale (Tema russo). Andante - Allegro con spirito | 30' |
|----------|--|-----|

Agrairiem que apaguéssiu els mòbils, desactivéssiu les alarmes sonores i continguéssiu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

Comenta aquest concert amb #auditori

L'Auditori és un consorci de

Mitjans patrocinadors

ORQUESTRA DA CAMERA

Fundada el 2013, l'Orquestra Da Camera va oferir el seu primer concert al Palau de la Música Catalana en commemoració del 30è aniversari de la Temporada Ibercamera. La premsa aquell dia va dir: "ha nascut una bona orquestra", "el públic del Palau va aclamar dempeus els músics", "un exemple dels músics extraordinaris que poden néixer al nostre país."

Després d'aquest exitós debut, l'orquestra va ser convidada a actuar al Festival Pau Casals d'El Vendrell, on va debutar el 2014 amb dos concerts, i es va convertir en orquestra resident. L'any 2015, l'orquestra realitzà la seva primera gira per Vitòria, Madrid i Barcelona, col·laborant amb la pianista Martha Argerich. L'agost del 2015 va actuar amb el guitarrista Pepe Romero a dos concerts al festival Casals i l'estiu següent va col·laborar amb Peter Hansen, concertino de John Eliot Gardiner.

L'Orquestra Da Camera rep el nom en homenatge a l'Associació Musica da Camera fundada l'any 1913. Dirigida artísticament per Pau Casals, va crear una potent tradició filharmònica que va situar el nostre país al centre de l'activitat musical internacional, convidant intèrprets i compositors com Stravinsky, Falla, Prokófiev, Schönberg, Rubinstein o Strauss. Està formada per membres del Quartet Casals, Quartet Quiroga, Dalia Quartet, Cosmos Quartet i joves músics del nostre país que col·laboren habitualment amb les millors orquestres internacionals. Tots ells tenen en comú el seu talent i una rica, contrastada i diversificada trajectòria professional, amb una formació i experiència específica en la música de cambra.

VIOLINS Vera Martínez, Cibrán Sierra, Aitor Hevia, Oleguer Beltran, Bernat Prat, Elena Rey, Sara Bitlloch, Helena Satué, Antonio Viñuales **VIOLES** Jonathan Brown, Anna Puig, Josep Puchades **VIOLONCELS** Erica Wise, Fernando Arias **CONTRABAIX** Ander Perrino

fotografia © Marco Borggreve

ANTJE WEITHAAS

Antje Weithaas va començar a tocar el violí amb quatre anys i va estudiar a la Hochschule für Musik "Hanns Eisler" de Berlín amb el professor Werner Scholz. Va guanyar el Concurs Kreisler a Graz el 1987, el Concurs Bach a Leipzig el 1988 i el Concurs Internacional de Violí de Hannover el 1991. Després d'ensenyar a la Universität der Künste de Berlín, l'any 2004 es va convertir en professora de violí a l'escola "Hanns Eisler" on ella mateixa va estudiar.

Com a solista, ha treballat amb la majoria d'orquestres d'Alemanya, com ara la Deutsches Symphonie-Orchester Berlin, la Bamberg Symphony i les grans orquestres de ràdio alemanyes, així com amb nombroses grans orquestres internacionals com la Filharmònica de Los Angeles, la Simfònica de San Francisco, l'Orquestra Filharmònica i la Simfonia de la BBC i les principals orquestres dels Països Baixos, Escandinàvia i Àsia. Ha col·laborat amb directors com Vladimir Ashkenazy, Dmitri Kitayenko, Sir Neville Marriner, Marc Albrecht, Yakov Kreizberg, Sakari Oramo i Carlos Kalmar. Manté una estreta relació professional amb el director Antonello Manacorda, amb qui va debutar amb l'Orquestra Filharmònica del Teatre La Fenice a Venècia i amb l'Orquestra Simfònica SWR. Ofereix regularment concerts a la seva ciutat natal Potsdam.

Algunes de les seves grans cites per a aquesta temporada seran amb l'Het Residentie Orkest, l'Het Gelders Orkest, l'Orquestra Simfònica de MDR, l'Orquestra Simfònica Nacional d'Estònia, l'Orquestra Filharmònica de Poznan i la NDR Radiophilharmonie.